forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (JO L 303, 1972, s. 1 og EFT L 338, 1977, s. 22).

2. Sagsøgte betaler sagens omkostninger.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Mackenzie Stuart

Bosco Koopmans Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 17. NOVEMBER 1982 [1]

Høje Domstol

Nærværende sag er anlagt af Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169 med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til traktaten ved ikke at have truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 72/464 af 19. december 1972 (JO L 303 af 31. 12. 1972, s. 1 [2], som ændret ved Rådets direktiv 77/805 af 19. december 1977 (EFT L 338 af 28. 12. 1977, s. 22). Disse direktiver foreskriver, at strukturerne for forbrugsafgifter på forarbejdet tobak skal harmoniseres i flere etaper.

Medlemsstaterne, bortset fra Det forenede Kongerige og Irland, skulle have efterkommet det førstnævnte direktiv den 1. juli 1973, men i 1977 fastslog Kommissionen i en skrivelse til den italienske regering, at direktivets artikel 8 ikke blev overholdt. Denne artikel bestemte, at størrelsen af den specifikke forbrugsafgift på cigaretter første gang skulle fastsættes med udgangspunkt i cigaretter i den mest efterspurgte prisklasse ud fra de oplysninger, der forelå

1 — Oversat fra engelsk.

2 — Der foreligger ingen officiel dansk oversættelse. En uofficiel oversættelse er trykt i EF-Karnov, 2. udgave, 1978, s. 570. O.a.

1. januar 1973, ligesom den bestemte, at størrelsen af denne afgift hverken måtte være under 5 % eller over 75 % af det samlede beløb af den proportionelle og den specifikke forbrugsafgift, der opkræves på disse cigaretter. Kommissionen anførte, at størrelsen af den forbrugsafgift, der opkrævedes på cigaretter i Italien, faldt uden for de rammer, der var fastsat i denne artikel.

Direktiv 77/805 indeholdt særlige bestemmelser gældende for den anden harmoniseringsetape, der skulle omfatte perioden 1. juli 1978-31. december 1980. I dette direktiv blev det bestemt, at størrelsen af forbrugsafgiften på cigaretter skulle fastsættes årligt, første gang den 1. januar 1978. Rammerne for størrelsen af forbrugsafgiftens specifikke element blev ændret, idet det specifikke element ikke måtte være under 5 % eller over 55 % af det samlede afgiftsbeløb, der fremkommer ved sammenlægning af den proportionelle forbrugsafgift, den specifikke forbrugsafgift, samt — for første gang — den omsætningsafgift, der opkræves på disse cigaretter.

Om end der har været nogen diskussion vedrørende den rette fortolkning af disse bestemmelser, så bestrides det ikke længere, at den italienske regering har undladt at træffe de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre dem. Det er over for Domstolen blevet oplyst, at en lov, hvorved dette skulle ske, blev forelagt det italienske parlament den 16. maj 1980, men at lovgivningsproceduren endnu ikke er tilendebragt, og at loven endnu ikke er trådt i kraft. ifølge Domstolens praksis, kan en medlemsstat ikke påberåbe sig omstændigheder eller fremgangsmåder i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser i henhold til et direktiv ikke overholdes.

Efter min opfattelse må Kommissionen derfor gives medhold i dens påstand, ligesom Den italienske Republik bør tilpligtes at betale sagens omkostninger.